

POEME
ÎN MI BEMOL MAJOR

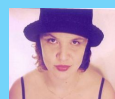
Ilinca Bernea

TEXT

archives équivalences

LiterNet

2003

PRESENT EDITION: ADRIAN REZUŞ (ed.)

© 2002 ILINCA MIHAELA DOBRESU (Bucharest) [TEXT]

© 2002 EDITURA LITERNET (Bucharest) [ISBN 973-85739-6-3]

© 2002 DANIEL CHIRIBEŞ (Bucharest) & THE AUTHOR [GRAPHICS]

© 2003 ÉQUIVALENCES [PDF \LaTeX – HYPERSCREEN]

This electronic edition is a *non-profit* publication

produced by PDF \TeX 14.H [© 2001 HÀN THÉ THÀNH] &

created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & PDF/SCREEN

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

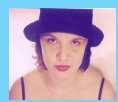
PDF/SCREEN © 2001 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ

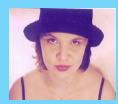
PRINTED IN THE NETHERLANDS – JULY 21, 2002

REVISED REPRINTS – JULY 16, 2003 & JULY 21, 2003

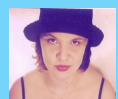
Ilinca Bernea
POEME
ÎN MI BEMOL MAJOR

Editura LiterNet
Bucharest
2002

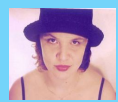

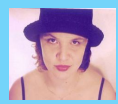
Măștile adevărului

Înmormântarea

În ce văgăună adâncă la rădăcina cărui copac mă vor
îngropa

Sub aripa cui mă vor ascunde cuvintele
Unde mă vor purta pe umeri ca pe un mort al nimănu
Cu mersul lor de cioclu ușor înclinat într-o parte
Dansând lăsând urme în noroiul călduț al vieții mele
Rămasă nesemnată. . .

Poemele pe care mi le spune vântul

Mă proptisem în geam și ascultam cum îmbătrânesc
Afară primăvara trecea cu regimentul ei de cavalerie
Vestind din goarne un fragment de închipuire

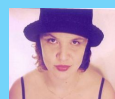
Desigur când va suna ceasul acela fără limbi
Am să fiu gata ambalată parfumată
La urma urmelor viața durează atâta cât să poți muri de
bunăvoie

(mă înfruptam din delicatesele paradoxului)
Dar uneori mi se făcea o frică. . .

Încă îmi bătea inima în ritm de tango
Încă mai așteptam să-mi bată primăvara la ușă
Lumea își făcea de cap în altă parte

De fapt muream puțin câte puțin. . .

Seara îmi lingeam rănilile pe care singură mi le-am făcut cu
mâna altora

Îmi contemplam singurătatea pe care mi-au ales-o alții cu
mâna mea

Mi se încolăcea de gât și improvizam împreună pași de
dans nupțial

Într-un petec de cer într-o verighetă desperecheată
Pe când toți ceilalți dănuiau frenetic în cercurile lor
de foc

Apoi mă prăbușeam cu brațele ridicate către
Steaua Polară și alte himere pierdute

Mă pomeneam scormonind cu un bețișor de argint prin
soba înghețată

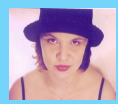
Scoteam la iveală aproape fără știre relicvele melancoliei
În golul clipei se căscau fântâni

Lumea își desfășura alături activitatea ei de zână rea
Mă copleșea o febră de-a dreptul ritualică

Luând cina cu singurătatea și gudurându-mă de ea
Ca de-o împlinire pe care n-am apucat s-o doresc

Mușcînd cu poftă amară dintr-un colț
de pâine galbenă sau vineție. . .

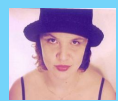

Un manuscris găsit sub ghețuri

Acela care se îmbrățișa cu pământul și surâdea pietrelor
până la disperare
Acela care scormonea în noapte după amprentele focului
în timp ce marile ninsori se prăbușeau peste el
Acela trebuia să fie fericit

Undeva de cealaltă parte a soarelui scheletul zărilor se
sfârâma
Câteva voci (poate de lebădă) se auzeau apoi se îngropau
sub ecouri
Acolo, la limita depărtării, o mână-i făcea semne, dispărea
Apele liniștii înghețau

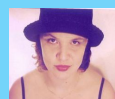
Dintr-un alt țurțure, cenușiu, picurau clipele întunecate
Dar el continua să surâdă cutremurat de vedenii
El continua să fie fericit

Lumina plângea în zdrențe pe la porțile altora
Pe când el scria într-un ziar de noapte: „mi-e dor de tot
ce nu există“

Câteva păsări îi duceau în plisc alinarea promisă
Cerul se surpa și cădea peste ele
peste El
Care trebuia cu tot dinadinsul să fie fericit...

Balada unui câine mort

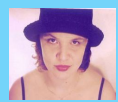
*poem scris în memoria celui care a fost LEU'
și a tronat ani de zile în stația Aliorului de troleu
(1996)*

Există oameni care se răstignesc singuri
există păsări sinucigașe
există iubiri cu care îndrăgostiții își taie venele

Pe undeva pe-aproape e un câine mort pe care nu-l
îngroapă nimeni
stă ghemuit în strana ierbii, în pântecul toamnei
pesemne doarme dus, dar îi e foame știu sigur. . .

Îl văd hălăduind prin tunelele somnului meu
prideag și hămesit cu așchii de sânge pe bot

Ne întâlnim în catacombele visului și ne privim lung în
ochi
îmi dă târcoale tiptil, la început mă înconjoară de trei ori
din blană îi curg umbre și cenușă

îmi face semne într-o limbă pe care doar în somn o înțeleg

În Rocada asta sălășluiesc ecouri
Îmi sfârâie oasele cu subînțeleș
Există păsări sinucigașe
Există flori care se ofilesc de ură

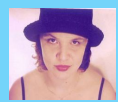
Cum mă trezesc vorbesc cu gunoierii să-l îngroape
mă duc în oglindă să aprind lumânări
îl priveghez pe LEU' de departe ca pe un frate geamăn
pierdut

Lumina se topește și mă întreb cine mai sunt
coșciugul viu al unui câine mort îmi răspunde ecoul
mi se taie picioarele de frică

acopăr oglinda c-o cârpă și-o îngrop adânc în pământ
mă duc până la colțul străzii să verific
LEU' e tot acolo numai eu îl văd

Stă ghemuit în pântecul toamnei și latră fără sunet
e acoperit tot cu frunze
e foarte greu de recunoscut
mă gândesc: poate că nici măcar nu e el
în fiecare zi o fi alt câine
nici morții nu sunt întodeauna aceiași...

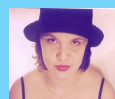
Nu îndrăzneam să-l ating nici în somn
LEU' mă fixa tragic mârâind: „nu-ți fie frică“...

Și mă trezeam icnind înspăimântată mă scuturam de
cenușă

ieșeam fugind în stradă la întâlnire
LEU' mă aștepta la colț întotdeauna tăcut

Numai pământul scheuna sub el
Există păsări sinucigașe
Există iubiri cu care îndrăgostiții își taie venele
Există. . .

Măștile adevărului

Măștile adevărului ne împietresc pe fețe

Agonizăm în beciurile dragostei și revenim orbiți și
descompuși

ce mai contează care-i adevărul, cât de frumoși eram cât
de senini

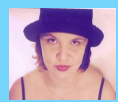
măștile adevărului ne învață să mințim
să ne aruncăm în brațele neantului

Nimic nu ne poate salva din deșertul dorinței
suntem prizonierii destinului anonim
nu timpul vindecă, noi lingem mâinile timpului

Oricât de aproape am fi nu suntem niciodată împreună
dar nici îndeajuns de singuri încât să putem da de gustul
uitării

ne prăpădim târându-ne prin beciurile dragostei
după fantoma unui cântec după surâsul unui parfum

Striviți de amintirea vieții neîntâmpate

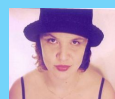

Măștile adevărului se preschimbă-n himere
Himerele devin una cu adevărul

Un urlet dens ca o descărcare electrică
dă drumul lacrimilor să inunde pământul

O liniște ca de început de lume
se așterne în urma tăcerilor noastre
și nu mai răzbate prin ziduri
decât freamătul mut al melancoliei
scâncetul ei de copil părăsit
la răscrucea dintre nebunie și moarte.

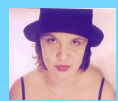
Ritualul Dezghețului

Începea Ritualul Dezghețului
Amurgul își rostea liturghia prin ganguri
Cerul se deplasa în Insulele Canare
Sfinții alergau care-ncotro prin grădinile publice
Invadau piețele, plăjile, cafenelele
Oferind la un preț spectaculos miracole de contrabandă

Era sărbătoarea dezghețului, AVE
Socrate sprijinea un șezlong și sorbea limonadă
Tutankhamon acorda interviuri cu o mină absentă
Scuturând melancolic niște plete de catifea
Luna alăpta pruncii pe când părinții se înecau
În mlaștini de absint și de cafea

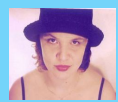
Trubadurii cârpeau orizontul cu veșnicii efemere
Gângureau metafizic laolaltă cu verbele:
Suntem întruchiparea perfectă a unui timp imperfect

Era o Epocă a Dezghețului se îmbălsămau zilele, cartierele,
gropile, gările

Cuvintele nășteau tunele aeriene
Doar Anotimpul mumie pictat în ferestre scâncea înfiorat
Simțind vecinătatea zăpezilor latente...

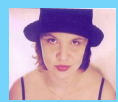

Stană de piatră

Seninătate dureroasă
clipe care se prefac în clipe
pietre care nasc iarăși pietre
fluturi care redevin omizi
frunze care nu cad niciodată,
ci zboară care-ncotro prin sufletul copacului

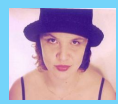
Nu mă mai pot ajunge din urmă
sunt aruncată undeva înaintea mea ca o ghiulea
și încă undeva în urmă, fugind de mine în interiorul meu

Am devenit stană de piatră într-un timp fără amprente.

Another dream

Julieta se dezbrăca în șoaptă
Se scufunda tăcută în mare
Urmele pașilor ei iscăliți pe nisip comentau:
Romeo s-a înecat și el însă în altă poveste.

Neîntâmpelatele vieți

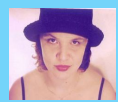
Aici printre butoaiele pline cu apă de ploaie
printre biserici de praf și tramvaie
ne ducem ireala viață de azi pe mâine
ne-o zdruncinăm de pe-un picior pe altul

Undeva iubiiții noștri dispăruții morții neîntâlniții noștri
își duc ireala povară ca pe-un lemn putred în spate
între singurătatea de ieri și singurătatea de mâine
mărșăluiesc fantomele dorinței

Aici fiecare are soarele lui
fiecare are o droaie de răsărituri și apusuri în groapa de la
capătul cerului

Aici printre claxoane și butelii printre iluzii și tramvaie
a plâns acum o mie de ani un copil
și tot aici noi doi ne-am lăsat ninși de zăpada din al nouălea
cer

pe urmă te-a luat vântul
eu am plecat cu ultimul metrou

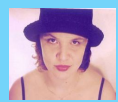
Vremuri oarbe înfulecă oasele clipelor duse

Va trebui să mai murim o vreme să mai dormim să mai
uităm ceva

Va trebui să îndurăm un timp gustul de praf și de cenușă
Ceasul târziu, claxoanele, noroiul
și irealele voci neauzitele vești neîntâlnitele chipuri

Neîntâmpatele vieți
Urmărindu-ne la tot pasul.

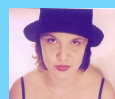
Mi-e frică de oglinzi

Privirile mele călătoresc pe un drum care nu duce nicăieri
Căutând disperate să se adăpostească sub pleoapele
altcuiva

Mi-e frică de oglinzi

Stau față-n față
Cu un Dumnezeu pribeag și singur
Și plângem amândoi în gol
De mila indiferenței care ne macină

Suntem legați amândoi cu aceeași iluzorie frânghie
Și ne agățăm de-aceeași stâncă inexistentă.

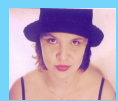

Dreptul la durere

Caldarâmul avea reflexii de prapur secret
Câțiva morți desenau semnul crucii
Cu vârful inimii subțiat redevenit penel
Strângându-și în pumni rămășițele vocii

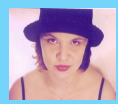
Veniseră mulți să-i ridice
Să-i chestioneze în legătură cu sângele
Cu murdărirea străzii abia curățate
Veniseră să-i închidă în locuri special amenajate

Lăsați-i acolo vă strig
Lăsați lumina cât mai la vedere
Nu ne furați și cel din urmă combustibil
Dreptul vital la durere
Dați-ne morții să-i împodobim
Cu frunzele dorințelor, cu toamna din astre
Să-i trimitem la groapă îmbarcați
La bordul viselor noastre.

Un portret al tristeții

Uneori se întâmplă să sculptăm
În aluatul clipelor un contur
Un portret al tristeții
Copia jalnică a îngerilor
Care ar fi trebuit să fim.

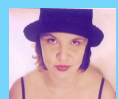

Cenușa

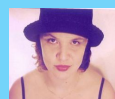
Mi se înmoaie genunchii cuvintele mi se întunecă
Apele amintirii se tulbură, flux și reflux ale singurătății
O casă în care ard de vii toți oamenii care-au trecut prin
mine

Cenușa de suflet
Cenușa lacrimilor neplânse
Cenușa somnului nedormit
Cenușa timpului neiubit
Cenușa zborului nezburat
Cenușa luminii din gând
Cenușa aducerii aminte...

Piatra erotică

Duhul Iernii

Se spune că anotimpurile revin
Se spune că unele ceasuri merg în sens invers acelor de
ceas

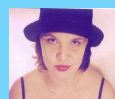
S-a întors la mine iarna care-a trecut
Chiar și aceste cuvinte le-am mai rostit odată
Sub cearcănul serii în aerul tremurat
Sau poate că tu le-ai rostit sau poate mi s-a părut

Te simt cum aluneci lunatic și trist
Prin ochii iernii ca un vis de vară
Nu vreau să mai aud cum trece timpul
Vechile lacrimi s-au prefăcut în icoane

Și în puterea nopții ne desprindem de lucruri
Începem opera de restaurare

Iarna își repetă ca o flașnetă înfrigeratul cântec
Și aceleași ninsori nesfârșite cad între noi

Dă-mi stetoscopul să aud ce muzică mai mocnește în tine...

Sunetele se varsă în beznele în care se petrece mișcarea
lentă a lumilor

În noile lămpi e lumină bătrână
Trece Duhovnicul cu un vraf de poeme în mână
Ne înapoiază stările pierdute, fostele partituri ale iubirii

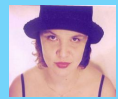
Clipele îndepărtate se întorc ca păsările migratoare
Prin puterea nopții ne retragem în podul palmelor
Și-n sihăstria tainei noastre ne jucăm de-a nemuritorii

Afară oasele lumii troznesc și îngână o muzică deșartă
O spaimă fără obiect clatină zidurile
Clatină cerul
Clatină timpul
Zărilor, șubrede, se prăbușesc

Dar în puterea nopții Duhul Iernii ne umple de cântece
Există ceasuri care bat în amintire
Strânge-mă tare în brațe cine știe câtă poveste ne-a mai
rămas

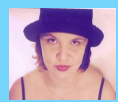
Cine știe ce vânt o să ne despartă
Ce crivăț o să ne înghețe
Ce stele se vor stinge în sfeșnicele noastre
Ce anotimp hain ne va jefui de cântece, de ninsori
Ține-mă-n brațe, ține-mă-n vis

Să așteptăm cuminți să se oprească singur ceasul
Să așteptăm în podul palmelor, în chilia iubirii
Să ne găsească răsăritul de pe urmă
Dormind cu capetele sprijinite de harpă.

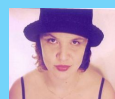
Pustnicul

Ți-am aruncat un trup străin peste gânduri
Ca să nu umbli îmbrăcată în strigătul meu
Ca să nu-mi recunoști buzele după gustul cuvintelor
De ce-ai uitat că nu ești trupul tău?...

Eu stau aici pe maldărele astea de întuneric
Și nu mai știu nimic de tine
Poate-ai murit poate ai un iubit

Poate vă îmbrățișați și-n loc de umbre vă păzesc doi ochi
Sunt ochii mei, se micșorează, cresc
Voi îmi călcați mereu privirea în picioare

Iubita mea, eu am orbit demult
Am și surzit și vocea mi-e secată
Stai singură în mine și arzi întunecat
Iar eu mă simt mai viu ca niciodată!

Fenomen aleatoriu

Când ne-am născut eram foarte bătrâni
Ni se scorojeau pleoapele și abia ne mai târam oasele
rebegite prin mlaștini

Tu bântuiai undeva pe continentul eclipsei
Levitai orb și mut la mare înălțime
În palma ta erau precizate cu strictețe punctele cardinale
ale trupului meu

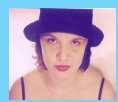
Nu te credea nici Dracu'

Eu încercam să-ți adulmec urma în aerul descompus de
ploi

Până când s-a întâmplat să-mi sari în cale
În chip de fenomen aleatoriu, mârâind în taină:
„*fuck the world!*“

De cealaltă parte a eclipsei fructele oprite ne cădeau la
picioare

Și le dădeam de pomană la îngeri
Ne hrăneam doar cu rădăcinile Plantei Erotica

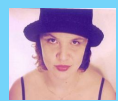

Ne lăsam hipnotizați de gustul lor verde și mov

Când ni s-au deschis ochii era deja noapte
Ceasurile trăgeau timpul la sorți
Iar zborul devenise o îndeletnicire uzuală
(aproape nici nu ne mai miram)

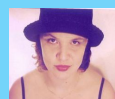
Lasă-mă să-ți cutreier scorburile, îmi spuneai
Și-ți răspundeam: vreau să mă ascund de tot în blana
ta de popândău adult
Și să întineresc acolo...

Fluturile de noapte

Sunt nopți în care te ajung din urmă sărutările mele
procrise
Ni se lovesc sufletele de trupuri și de marginile abrupte ale
clipelor
E prea mult zgomot în jur ca să putem evada
E prea puțină lumină ca să putem vedea unul prin altul
Habar n-am ce-ar mai putea însemna Absolutul
Ești ultimul refugiu printre atâtea spaime fără nume
Iar eu nu mai sunt decât mlaștina în care se zbate năluca
dorințelor
Și fluturile de noapte care-și zdrobește aripile în
singurătatea ta.

Baba-Oarba

Dintr-o prea mare îngăduință îmi permiteam să practic
arta idealului

Levitam ceasuri în șir la suprafața visului rivalizând cu
lumea într-un perfect paralelism

Mi se părea (nu știu de ce) că vânătorul n-ar îndrăzni să
mă împuște în zbor

Aveam o cazemată doar a mea în care îmi săvârșeam
exercițiile de recrut

Fără să știu precis când va începe lupta
(dacă nu cumva chiar a început)

Repet mă îndeletniceam cu viciul de-a visa

Cu-n singur ochi cu zece cu o mie

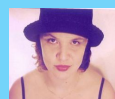
Îmi ignoram pe cât posibil atribuțiile de mort în devenire

Deși bănuiam vecinătatea amenințătoare a unor legi cu
mult mai stricte

Și mă uitam spre cer înfiorată ca într-o nesfârșită prăpastie

Erau momente chiar în care îmi mirosea a pierzanie

Atunci mă întorceam pe pământ

Era la modă jocul de-a Baba-Oarba – mă înnebuneam
după el

Se făcea că bâjbâiam cu gândul printre ispititoare
întunecimi

În căutarea coastei din care m-am desprins

Dar aici nimeni nu cunoaște pe nimeni ne căutăm în neștire
și nu ne găsim

Unii au izbutit chiar să urce treptele resemnării

Îmi amintesc de Magistratul Jim

Trecea împodobit cu muze, cu glezne subtile, cu coapse
confuze

Avea un bot de lup și un profil galant

Adesea își scotea pârleala prin balcoane

i-am spus: te rog, oprește-te, te pot iubi atroce

te pot iubi neînfrânat, haotic, îți pot așterne la

picioare

uimirea și blestemul din care m-am născut

dar el mă îndepărta cu-n gest, e drept, nostalgic

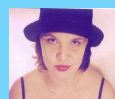
și trecea mai departe cu haita lui de himere

Eu continuam să caut să alerg

undeva în Nord Domnișorul Cortez

zumzăia printre scânduri hermetic

executa dansul piticului poetizând atmosfera
I-am strigat peste umăr: te-aș putea mirui c-o iubire
îndârjită
ne-am putea stabili într-un climat fertil
pe un tărâm confortabil aproape de soare
am merge pe bicicletă împinși de-o vrajă
călăuzitoare
cunosc o alimentară unde se distribuie gratuit
preparate culinare pentru îngeri
– Nu mulțumesc, mi-a răspuns, la ce bun atâta zarvă
atâta risipă

Și în timp ce vorbea se făcea tot mai mic, cât bobul de
neghină, cât firul de nisip...

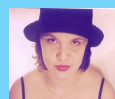
Într-un târziu mă întâlneam cu valetul de cupă
Din față ne pândea o umbră perspectivă nevăzută
Înaintam unul spre altul cu pași de lunatici damnați
Se auzea o chemare un cântec de cuc un tril de pasăre
văduvă

Sângele nostru se învoldura se răspândea în toate
măruntaiele lumii

Trecea prin firele de telegraf prin capilarele pietrelor

În timp ce noi doi ne zvârcoleam în chinurile fericirii

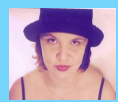
Aveam febră prea mare, nu puteam suporta
îți dau orice, îl imploram printre frisoane,
numai uită-mă, pierde-mă, sărută-mă cu buze de Iudă
fii gădele meu, toarnă-mi în gânduri otravă
jefuiește-mă profanează-mă
aruncă-n mine cu zăpezi murdare
învăluie-mă în mireisme putrede
în îmbrățișări ieftine și amare

Dar el dădea la o parte perdeaua somnului meu
mi se cuibărea la picioare ca o sălbăticiune ingenuă
mă dezmierda cu degete de scorțișoară

măcar de-aș fi putut să nu mă mai trezesc

Și zorii m-alungau printre hiene
În piața publică, grotescă și hilară
Acolo aveam tot timpul și tot dreptul
Să pierd sau să câștig să latru să bolesc
Să-mi reiau viciul de-a visa și jocul de-a Baba-Oarba
După care mă înnebunesc!

Summer time blues

Ne întoarcem iar spășiți în cercurile noastre de ninsoare

Trăim o zi pe an în rest ne savurăm eclipsa

Zăcând cu ochii plini de pleoape

Cu ochii ficși prin care se petrec metamorfozele neputinței

Citim în alfabetul orbilor de o mie de ori apăsate

Inscripția de la pragul pe care nu-l putem trece

Cât de banale sunt toate acestea cât de sterile cât de
cuvinte

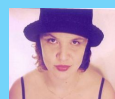
Summer

Time

Blues

S-a descoperit undeva o bicicletă îngropată într-un coșciug
de apă

Viața e uneori mai lirică decât închipuirea

Cunosc un om de care e îndrăgostită luna
În fiecare noapte îl văd hoinărind pe urmele
umbrei-corabie

Acolo, pe punte, își flutură surâsul înlăcrimat
Mama copil, femeia ghitară, sora iubită
Cu sufletul încărunțit de-atâta așteptare
...*Summer time blues*...

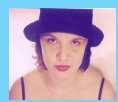
Pedalăm, pedalăm pe biciclete de piatră
Poate că într-o zi sau într-o noapte
Se va găsi și pentru noi un continent
Din pământ și iarbă verde,
Verde ca palmele noastre arămii de incurabili lunatici

Ce păcat ca suntem atât de frumoși cu străveziile noastre
tâmples

Și ne împiedicăm mereu de umbre
Fotografii cu zâmbete de ceară cu ochi întredeschiși din
care izbucnesc privirile încremenite
Ca și cum o secundă mai târziu ar exploda o bombă ar
începe sfârșitul

Ritualul căderii
Summer time blues

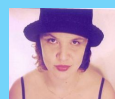
Repetabilul veșnicul ieri, preludiul visului care ne-a
plăsmuit

Suntem două fâșii de mătase rupte din aceeași cămașă
Dormităm în pântecul unor legi de care n-avem habar
Îmi spui cu-n soi de misticism: „e bine“...
Și pletele-ți miros a suflet pârjolit de lună
Summer time blues

Apoi tăcerea cade ca o cortină ca o palmă grea
Se-aud vorbele vântului sâsâitul de șarpe al timpului
Ne-nchidem iar în cercurile noastre de ninsoare
Pe când într-o vitrină goală cu care ne-am certat
Un arlechin bătrân vinde o bicicletă model vechi

Și-n scorbura de lângă mal
Un pian fără clape îngână dement
Summer-time-blues, summertime blues,
summertimeblues...

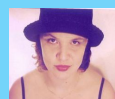

Winter night blues

Peretii lacrimau îmbrățișându-mă
era devreme încă și se făcuse noapte
timpul dansa spărgând oglinzile
surâsul tău se îndepărta
răsuflarea ta stârnea vântul

Mi-e frig, îți spuneam,
Vreau să cobor sub pielea ta să mă încălzesc
Îmi răspundeai ceva nedeslușit –
– bătea din tine înspre lume vântul

Era în miezul zilei și se făcuse noapte
Te retrăgeai să improvizezi somnul
Îți strigam ca să acopăr vocea vântului:
– Nu adormi, vreau să-ți mai spun ceva
un vers în care încă mai pâlپâie lumina
mi-e frig și nu mai văd nu mai aud
somnul e mai puternic decât mine
te va târâ cu el spre-o altă noapte
adu-ți măcar aminte ce frică ți-e de moarte

o să te ningă somnul
o să te îngroape încet
nu adormi privește-mă!

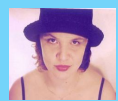
Dansez pentru ultima oară cu timpul

Dacă adormi am să dispar și eu
s-au spart oglinzile nu mai știu cine sunt
mi-a rămas numai sufletul trup tatuat cu numele tău

Timpul încremenea și se făcea din ce în ce mai frig
Tu adormeau
și te pierdeam în beznă

mă ghemuiam lângă pereți
și-i ascultam, fără să vreau, cum plâng...

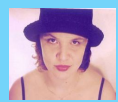
Incantație în vremea ploilor

Se țin ploile de mână una după alta ca un ecou
Îți dăruiesc ploaia mea sângele meu
Plouă acum de jos în sus
Plouă în anii noștri și apa îi tulbură
Cuvintele rostite de tine împietresc și eu le strâng între
buzes

Ca să îți pot săruta vocea
Port în deget inelul vocii tale, la glezne cătușele pașilor tăi

Imaginez numele tău în o mie de limbi
Ții minte când ne-am născut prima oară?
Câte ploi ne-au scaldat de-atunci chipurile?
Prin câte trupuri ne-am atins sufletele învolburate

Plouă în apă plouă în somn
Se țin ploile de mână
Una după alta ca un ecou...

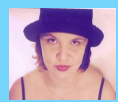

Cine

Cine ar putea să străpungă crusta asta de piatră
Cine ar putea să te oprească să te rostogolești odată cu ea
printre dezmierdări fără nume
Cine ar putea să-ți curețe umbrele de pe față, umbrele de
pe trup

care te rup din tine și te aruncă departe
printre dezmierdări surde și oarbe și mute
Cine ar putea să-ți arate că ești
mai mult decât o umbră căzând pe pământul dorinței
mai mult decât o umbră crescând din pământul dorinței
mai mult decât umbra nostalgică a unei cruste de piatră
Cine ar putea să te facă să crezi

În pâlpâirea aceea disperată
A flăcării de dincolo de umbre?

Blândețea pașilor tăi

Visăm zgomotos trăim pe șoptite
Atât de singuri de parcă am fi împreună
Atât de împreună de parcă am fi singuri

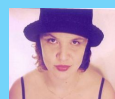
Tu mă iubești nu am dreptul să mor

Iubitul meu inexplicabil
E de-ajuns să fac un singur pas în afara ta și sub el se
surpă prăpastia

Suntem două cântece rostogolite de același țipăt până la
limita tăcerii
mi-e teamă să rămân trează când tu deja ai adormit

Mă îngrop în pământul peste care a trecut blândețea
pașilor tăi

Se înțelege că trăim adăpostiți unul într-altul de o
eternitate și mai bine
locuiești cu mine în odaia în care s-ar zice că stau singură
îmi pui flori în păr când copacii se scutură

tăcerea noastră bate ca o inimă în miezul atâtor cuvinte
cărora nu le știm înțelesul...

mă zbat în durerile nașterii tale continue
umblu cu mâinile întinse cerșind neputincioasei zile lumina
palmelor tale

mi-e frică
aș vrea să intru în tine ca să mă apăr de moarte
îmi amintesc înfrigurarea cu care mă căutai de-a lungul
trupului meu și nu mă găseai
ceea ce facem noi nu e dragoste, ci muzică...

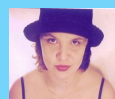
nu îmi doresc ceasuri oprite
n-am nevoie de fii ai omului care să calce pe mare
nu cred decât în răsuflarea ta ritmată. Vie.
singura minune dorită
printre atâtea altele posibile

Va trebui să-ți lărgești odăile inimii ca să-mi încapă
umbra...

Ca un bolnav cu febră aștept
Să-mi pun pe frunte compresa cuvintelor tale
Tu poți mântui cu un surâs toată neliniștea lumii

Ne regăsim pe necăutate

Ca doi copaci rămași neatinși după ce pădurea a ars

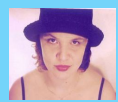
Eu – Tu ca o plută alunecând peste tâmpile dureroase ale
pământului

Trecem treji prin lumi somnambule
Acest Tu care se preschimbă în Eu

Ce liniște senzuală ne dezbracă gurile de cuvinte...
Duișia dansează printre noi cu tălpile goale
Dorul de mine hălăduiește noaptea pe acoperișuri cu
brațele întinse
Dorul de mine, atât de copil și de geamăn cu dorul de tine

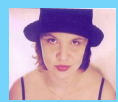
Citește-mi chipul în pietre și așteaptă-mă acolo unde
Nu e niciodată devreme niciodată târziu
Acolo unde se petrece taina noastră cea de toate zilele

Clepsidra lumii

Lumina ne vedea pentru întâia dată la față
Ne dezbrăcam de trupuri și ne răcoream sufletele în apele
repezi ale amurgului
Rămâneam singuri în clepsidra lumii
Ca două grămezi de nisip alunecând una într-alta

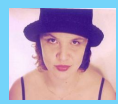

Acolo unde se prăbușesc zidurile

Va veni o vreme când vom sta față în față
Mâinile tale vor dezmierda dorul meu cărunt
Surâsul tau îmi va tămădui gândul păraginit și bolnav
Va veni o vreme când prăpastia fără maluri, necunoscutul
și pustiul dintre noi

Se vor risipi în cenușa coșmarului anonim
Va veni o clipă fără sfârșit când lacrimile tale îmi vor
astâmpăra setea

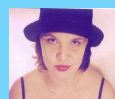
Când pletele tale înduioșate îmi vor acoperi cu pudoare
Sufletul tuns chilug.

Rugă fără har

În ochii tăi se oglindea pământul
Iubește-mă o secundă
Întinde mâna la cer și cer-șește-mă
Dă-mi viață
Lasă-mă să te dor
Și să dispar

Ca un prunc care moare la naștere

Țara oglinzilor strâmbе

În noapte asta de iarnă mă voi spovedi cuvintelor mele

Eram Alice și Marele Iepure Alb și trăiam într-o lume pe
dos

Într-o țară a oglinzilor strâmbе în care toate imaginile
erau în același timp adevărate și iluzorii
Contorsionate, hilare și uneori chiar oribile

Marele Iepure Alb mă urmărea cu privirea de la fereastra
încăperii cu nume ciudat

în care n-aveam voie să intru

Îmi ieșea în întâmpinare

Apoi dansam după regula jocului

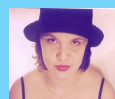
El conducea

Eu mă lăsam condusă

Eu auzeam o muzică halucinantă ce mă făcea să tropăi

Să mă învârt bezmetic

Împiedicându-mă lovindu-mă căzând

În timp ce el se balansa decent în ritmul unei alte muzici
Care nu era atât de tragică încât să-l facă ridicol

Stăteam lipiți unul de altul dar îl vedeam și-l auzeam ca
de pe altă lume

El îmi făcea semne de pe insula lui
Eu alergam spre el de pe insula noastră

Atingerile lui îmi lăsau urme dureroase pe piele

Îmi lipeam tâmpelile de pieptul lui și-l ascultam cum
respiră
Răsuflarea lui era un miracol care ar fi putut oricând
dispărea

Încercam să schimb regula jocului
Îi propuneam un târg:

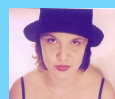
Hai să ne despărțim ca și cum nu ne-am fi întâlnit
niciodată
Hai să ne întâlnim ca și cum nu ne-am fi despărțit
niciodată

Ca și cum n-am fi fost Marele Iepure Alb și Alice în țara
oglinzilor paralele

În care se răsfrânge mereu același profil al singurătății

Dansam pe sârmă ghimpată deasupra prăpastiei

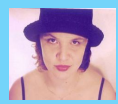
Pe când insula noastră se scufunda în mocirla fantasmă
Lacrimile mele amnezice, îndrăgostite, însetate
Se rezemau de umărul lui singur și alb ca o casă pustie

Prin lacrimile lui călătoreau corăbii

Mă dezmierda cu ierburi și urzici
Apoi se îndepărta cu gesturi oarecum livrești
Corbii îi vesteau plecarea din trâmbițe
Scoțând un croncănit sinistru pe care îl repetam și eu
Ca pe un lait-motiv în plină criză de identitate

Eram Alice și Marele Iepure Alb
În țara minunilor imposibile.

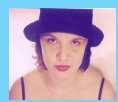

Casa din deal

Stăteam pe-o scândură la malul timpului
așteptam să se petreacă o mare iubire
să apară o casă un deal

Mă ridicam să lustruiesc pereții lumii
ca să-ți dau de urmă

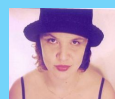
Tu însă rătăceai de cealaltă parte a timpului
pe-o scândură pe-un mal
nenăscut sau poate îngropat
în beciul casei din deal.

Răgaz

Se ridicau din clipe aburi calzi
Era în noi un înțeles fără pată
Ne iubeam simplu ca „bună-ziua“
Ne iubeam simplu ca „noapte-bună“
Căpătasem deodată atâta putere
Încât am fi putut clinti lumea din loc

Dar am rămas cuminți deoparte
Într-o fidelă ascultare a celor ce se întâmplă în noi
Adânciți într-un veșnic răgaz la adăpostul lacrimii
oglină

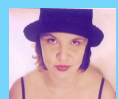
Margine de seară

Soarele ne călăuzea gândul către colinele tristeții
Întâmpinam noaptea cu chibrituri aprinse
Întunericul ne fugea sub picioare

Și ce frumoși eram cu genunchii noștri ciobiți
Cu frunțile pline de nori și de praf
Cu vocile de nisip cu zâmbetele de sare
Monologam cu niște ierburi, tu rosteai o incantație
Îți scuturam părul de păsări din când în când
Răsăritul ne surprindea întotdeauna tăcând
Iubindu-ne, lăcrimând undeva la vedere

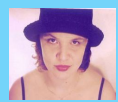
Dacă am putea derula vara cu încetinitorul...
Timpul se rostogolește în ritm de gitară
Aș vrea să mă zidești ca-ntr-un turn în marginea asta de
seară

Ne-așteaptă nopțile fără sfârșit și zilele fără urmare
Ne părăsește vara

A venit ora când se-neacă ziii
Când se scufundă visele
Când se oprește muzica...

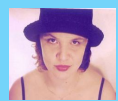

Acolo unde se topesc sufletele

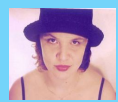
Vântul mormăia prelung
Soarele fredona un cântec trist
Cerul bolborosea ceva în limba toamnei
Cădeau peste noi frunzele ca niște ochi mirați
Inima începuse să-mi bată într-o limbă străină
Glasul îmi somnola într-o cușcă de ceață

Într-un târziu am îndrăznit să vorbesc
Doamne, cum îmi ieșeau cuvintele din gura ta!

Celula răbdării

Ești becul care arde cu disperare
Și nu se mai stinge
Umbra din umbră
Din celula răbdării
În care zac captivă
Terorizată de îngerii...

Picnicul pe zăpadă

Aveam un singur suflet și-l adăposteam
Sub pleoapa nevăzută ce ne învelea privirile una în alta
Și ne rugam pe două voci mute care se auzeau până-n lună
La picnicul pe zăpadă în dimineața aceea la început de
veac

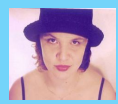
Și la sfârșit de săptămână.

Atunci – acum vechile arme îngropate în ninsoare
Visul de marmură funerară
Păsări fără aripi propovăduind iubirea noastră sinucigașă

Atunci – acum, aceeași tresărire amară
Tunelul unui surâs prin care ne-am zărit
Și palma de neant ce ne desparte

Atunci – acum aceeași voce joasă
Același ochi de sticlă care ne face semn
când cerul se dă la o parte
și ne arată o colină, o casă

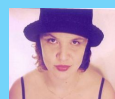
Ireal de aproape, nesfârșit de departe...

Etcaetera

Sângele nostru se varsă în oda bucuriei
O părere de rău, o părere de bine
Ne întărâtă gândul către alte meleaguri
Către nopțile
Șeherezadei
Și ea purta la gât același colier din flori carnivore
Și ea căra în spate aceeași oglindă a spaimei
Și ea se hrănea cu aceeași iubire înfrigurată

Dar nu-i nimic o să treacă
Ne-așteaptă marile așteptări, marile nostalgii
Nesfârșitele drumuri
Timpul fără durată
Etcaetera.

Numărul păsărilor

Ne despărțim în fiecare secundă
Niciodată n-o să ne mai împărtășim din aceeași privire
Din aceeași tăcere
Până și pâinea tristeții e pe sfârșite
Curând ne va fi foame de foamea din vis

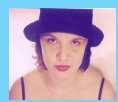
Dragul meu ține o picătură din sângele meu verde
O lacrimă din părul meu de foc

Poate că nu ochii ne dor poate ne doare lumina lor...

Ai apărut din senin și în senin te vei întoarce
Nu îmi adulmeca urmele, eu am să fug din mine
Am să plec undeva demult undeva acasă

Nu mă căuta, nu te întoarce înapoi
N-ai să găsești în locul meu decât piatra de pe umerii lui
Sisif

Probabil o să ai o cameră a ta
Pe care o s-o privesc cu ochii închiși

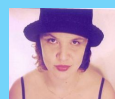

Uneori se va întâmpla să-ți lipești fruntea de geam
Să începi să numeri păsările din copaci,
Iar eu voi sta lipită de umărul tău invizibilă mută
Numărând în aceeași secundă alte păsări din alți copaci
dar oricum vor fi ca și aceleași
pentru că niciodată numărul păsărilor tale
nu coincide cu numărul păsărilor mele

Te voi urmări peste tot, voi fi gura cu care te sărută vântul
Cântecul de lebedă al amurgurilor,
Mâna care îți întinde în somn iarba fiarelor

Să nu îmi cer să fiu lângă tine
Decât atunci când te pregătești pentru moarte.

Spitalul fără ferestre fără ieșire

Orașul a amuțit

Toate străzile poartă amprenta unei nostalgii incurabile

Cerul aruncă umbre tragice peste singurătatea caselor

Și toate serile repetă ritualic

Ceremonia întâlnirii noastre

Orașul s-a prefăcut într-un spital uriaș

Cu zăbrele la orizont fără ferestre fără ieșire

Un spital în care zilnic se petrece

Ceremonia despărțirii noastre

Alunecăm de pe o zi pe alta

Orbecăind prin coridoare pline de var și cenușă

Străbatem de la un capăt la altul

Spitalul ăsta fără ferestre fără ieșire

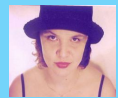
Pipăim pustiul din inima clipelor care trec fără număr

Supuși tuturor aparențelor urii sau dragostei

Și îngropați de vii în amintire

Acolo unde trupurile noastre străvezii

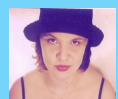
Continuă să ardă în întunericul fără maluri

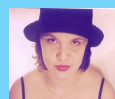
Acolo unde trupurile noastre înlănțuite
Concep piatra filosofală și celelalte mistere.

Agonii și fantasme

Întâlnirea

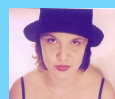
în memoria lui Gellu Naum

N-am să spun nimănui despre întâlnirile noastre din
interiorul ferestrei

Ieri era mai târziu decât azi
Am tăcut în cor ca să ne auzim mai bine
Am așteptat dimineața cu pietre pe masă și ploi în pahare
Eu sus pe un munte, El – și mai sus, pe o câmpie
Spunându-mi în cuvinte de iarbă: Zenobia e călcâiul meu
invulnerabil

O să vezi că umblă desculță pe acoperișuri înalte
Numai ea știe numele și rostul fiecăruia dintre noi dincolo
de zbuciumul aparențelor

Dinăuntru ferestrei se aude o muzică o voce se prelinge
peste capetele noastre

Luna-și întoarce minutarul dinspre zori înapoi înspre
noapte

Întunericul umblă singur prin casă, ne închide fereastra

Numai Zenobia știe să distingă linia vieții în toate jocurile
astea fără noimă

Pe care le jucăm cu ochii închiși sau deschiși e totuna

Acum când fachirii suprapopulează planeta

Ea știe să tacă despre lucrurile cu adevărat importante

Ne vom întâlni toți la poalele anotimpului mamă

Zenobia o să ne șteargă ochii de cenușă

O să ne recompună tigvele din sunete

Sufletele nu putrezesc

Se făcea că Gellu îmi scria pe ziduri, pe ape, pe frunțile

necunoscuților din ferestre

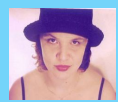
„Să fii cuminte dacă vrei să rămâi trează!“

Voi fi cuminte, voi înfrunta lumea, n-am să-i cad prizonieră

N-am să las pe nimeni să-mi închidă ochii cu coșmaruri

Să-mi astupe gura cu himere...

N-am să spun nimănui despre întâlnirile noastre din
interiorul ferestrei
N-am să suflu o vorbă despre copacul în lemnul căruia ne
sunt încrustate adevăratele chipuri
Despre zeitatea de apă care ne hotărăște pașii

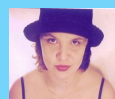
Ploaia mă urmărea prin odăi ca un câine flămând
O transă necruțătoare îmi arunca-n urechi ecoul
tăcerilor lui

Îl vedeam în întuneric cu arătătorul încordat arătându-mi
locul unde se termină drumurile
și unde încep treptele

acolo mă aștepta o casă pregătită anume pentru logodna
mea
cu-n mire necunoscut
din care deocamdată nu se vede decât umbra...

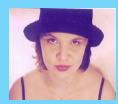
El și Zenobia îl cunosc demult.

Febra

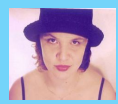
Priviți-mă cum umblu prin coridoare fără ieșire
Priviți-mă înconjurată de ziduri transparente
Adulmecând venirea anotimpului ireversibil
Priviți-mă cum stau legată fedeleș în anticamera neantului
Păzită de febră ca de-un gardian înarmat
La cea mai mică suflare
La cel mai mic gest de revoltă sau oboseală
Se deschide o trapă
Spre teritoriul gol și nesfârșit
De unde vânturile oarbe mă pândesc hămesite
E suficient să adorm sau să tac ceva mai strident
E suficient să încetez să visez
Și să cad pradă liniștii imaculate
În care dispar
Rămășițele pământestești ale gândului
Vă spun, febra e un lucru înfiorător
E mai puternică decât spaima
Nici măcar dragostea nu-i rezistă
Febra topește durerea într-o lumină fără priveliști

În care nimic nu pare mai de dorit decât moartea
Poate că nu mă credeți...

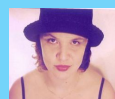
Febra e înfricoșător de senină e ca o mlaștină ocrotitoare
Nici măcar nu mă zbat nu regret
Priviți-mă cum mă scufund în cel mai calm dintre visuri
Priviți-mă cum pier în întunericul alb și călduț
În timp ce Febra trage cortina
 În spatele meu
 înainte
 și pretutindeni...

Corrida

Sunt jumătate taur jumătate toreador
Mii de mâini își clătesc aplauzele în sângele meu
Cu flori mărunte nervoase
Iedera spaimei mă asaltează
Eu știu că pînă la urmă
O parte din mine o va strivi pe cealaltă
Entuziasmul nu mai contează.

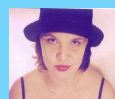

Saltimbancii răbdării

Era anotimpul când se numărau cei rămași
Saltimbancii răbdării
Unul înfuleca zăpadă ca să-și astâmpere greața
Altul sorbea dintr-un pahar tămâie amestecată cu fiere
Un orb căuta însetat o femeie fântână

Așteptau toți să vadă cum pământul se schimbă la față
Într-un alt anotimp deraia marfarul ticsit cu sacii fără fund
ai dorințelor

Cât de frumos îmbătrâneau cei rămași
Creștea iarbă pe ei îi îmbrățișau vânturile
Cu răsuflarea lor, saltimbancii răbdării
Țineau în picioare sufletul șubred și pribeag al lumii...

Bufon de curte

Aveam pe-atunci o sută nouăzeci de ani și părul până la
cer

Eram bufon de curte (mi-era îngăduită nebunia)

Rosteam vorbe pline de duh și de sare

Cinam laolaltă cu mă răcinii și păcătoasele ierburi

Noaptea, fugeam din circ și mă duceam la înger

Mă luau cu ei – treceam printr-o ușă fără ieșire

Când reveneam acasă aduceam (ca dovadă a călătoriei)

Câte-un obiect de lemn sau de cârpă pe care-l proclamam
ceresc

Oamenii se-nchinau la vederea lui

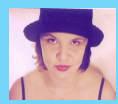
Ziceau că nu se știe niciodată de unde vine norocul

Odată le-am adus chiar un înger – să se obișnuiască

Ce s-a mai bucurat, săracu', că-l iau cu mine și că-l duc la
circ

Pregătisem un număr senzațional

Urma să ne dăm amândoi în spectacol

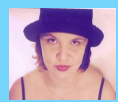

Dar eu eram bufon, mi-era îngăduită nebunia
El era doar un prăpădit de înger

L-au pus în cușcă printre câini
L-au crezut sfâșiat și mort
Doar eu am văzut careta fantomă care a venit și l-a luat
Și apa vie din ploapele câinilor
Doar eu am auzit în loc de lătrat înfioratul lor scâncet...

Eram bufon de curte pe atunci
Repet aveam o sută nouăzeci de ani și iarba până la cer
Dacă-mi permiteți am să cânt ceva.

În temnițele amintirii

Ca un animal preistoric

Orașul

Înghițea nopți cu soare și zile cu lună

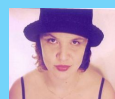
Orașul cu o mie de fețe turnate una peste alta

Însă nici una adevărată

Orașul cu deținuții lui de-o oră... de-o viață

Ca niște lumânări aprinse și încuiate pentru totdeauna

În temnițele amintirii.

Lecția de jazz

O cafenea în nori un pian de mătase, lume bună lume rea
Sunete cioplite cu dalta

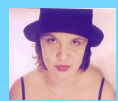
La periferia melancoliei un om beat de cântece
clătinându-se și căzând

Vântul lipind afișe pe zidurile serii
O balerină dansând pe marginea unui pahar

O batrână măturând resturile luminii
Ferestre prin care nu se vede nimic, tunele ale muzicii
întortocheate

Nici un absent la lecția de jazz
Jocuri mecanice la care se pierde, se câștigă iubirea
Ceasuri bătând în amintire

O poartă deschisă în mijlocul câmpului
Triburi de oameni fără chip
Și iarba ridicându-se la cer

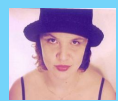

Nimic nu e mai puțin absurd decât visul

Câteva umbre improvizând arpegiile serii
În somn se cântă numai jazz

În culisele depărtării un Domn trage la sorti liniștea de pe
urmă.

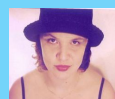
Undeva în viscol

Undeva în viscol o fată blondă își strigă pe nume bunica
Desigur nu-i răspunde nimeni
Un câine pe jumătate mort pe jumătate viu o urmează

Mă întind pe un pat de gheață și fumez o țigară de gheață
Trag storurile ca să nu-i mai văd
Oricum mai devreme sau mai târziu tot vor da buzna peste
mine

Poate că atunci mă voi trezi din coșmar
În orice caz mările somnului sunt adânci
Nu se vede nici un țărm la orizont
Și e din ce în ce mai frig

Singurul loc în care mă pot încălzi
E punctul acela din inima mea
Pe care soarele l-a încins tot arătându-l cu degetul...

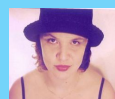

Oasele de piatră

Deși înzestrată c-o ditamai blană de tigru
Pășeam timid, cu umilință chiar
Aveam de ispășit un ritual-sentință sau cine știe
Oricum e cert că la vederea noastră pământul se însenina
Cerul își deschidea zăvoarele, am fi putut să trecem dincolo

Dar mai erau oasele astea de piatră
Oasele noastre în formă de cruce
Mai era somnul ca un foc mornit
Care ne mistuia lent

Încă mai radiam deși numărătoarea inversă începuse
Tăcerea ne izbăvea de pudoarea cuvintelor
Curând avea să vină Îngerul cu coasa
Urma să mă scufund în blana mea de tigru
Apoi nu mai știu. Cam atât.

UDU

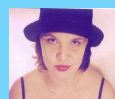
Trăiam în firea unor legi pe care nu le înțelegeam
Mă lăsam respirată de enormi plămâni nevăzuți
Îmi plăcea să mă mișc în virtutea unor sentințe de care
n-aveam habar
Iarna mă trezeam foarte devreme vara adormeam foarte
târziu...

Nu prea îmi vine să trec prin porțile amintirii
Dar se întâmplă tot mai des să mi se-așeze clipe vechi
pe umăr

Ca niște corbi senili și obosiți

Să-mi sară oglinda în față și să-mi arate
Chipuri de bolnavi incurabili

Îngerul meu scâncește prin străini l-am trimis la cerșit
Seamănă cu un băiat de zăpadă – îl cheamă UDU
Pe mine nu mai știi cum mă cheamă
De fiecare dată am alt nume

Odată s-a întâmplat să te confund cu UDU
Executai un dans fermecător dar era doar o cursă
Pe-atunci nu stăpâneam prea bine legile hazardului
Ciuguleam fărâmituri doar din palmele tale
Îmi căutam un loc confortabil la cină
Mă lăfăiam în tihna serii
Mi-aduc și acum aminte, dar nu îndrăznesc să-mi amintesc
prea tare

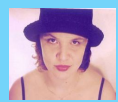
Pe patul de spital lumina doare
Sângele liniștii curge ca un blestem

Bat pasul pe loc drumul e însă mereu altul
Întotdeauna nevăzut

Cândva strigam: „dau un regat pentru un sărut“ și altele
Acum îmi vine să zbier: habar n-aveți câte izvoare îmi
hrănesc mie tristețea

Și ce sori uriași îmi apun în spatele gândului
În timp ce îndrug aceste lucruri total neverosimile
Pe care altminteri nu dau doi bani...

Sângele casei

Ar trebui bandajați cumva pereții ăștia – tâșnește sânge
din crăpături

Sânge cald sânge umed
Sânge cu gust de sânge
Sânge amestecat cu var

Casa asta e rănită casa asta s-a cutremurat și s-a prăbușit
pe dinăuntru

O casă moartă nu e întotdeauna părăsită

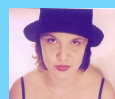
O casă părăsită nu e întotdeauna moartă

Nu e nevoie de dărâmături ruinele se ascund în ziduri ca
ridurile în piele

Am rămas blocată înăuntru

Ușile au devenit totuna cu pereții

Am să mor înecată în sângele casei.

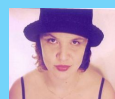
La podul cu râsete

Râd în șoaptă printr-un ochi de trestie
râd cu ochii de gura mea șchioapă
mă leg de mine c-o frânghie de răs ca să nu mă pierd
chiote grase, chiote oarbe, chiote de smoală, chiote râioase,
chiote murdare

râd de frică să nu adorm
râd cu sughițuri în somn

Cine e omul asta țeapăn nemișcat
cu colțurile gurii ridicate
cu obrajii mânjiți
cu obrajii de var
cine e omul ăsta fără față
care râde

Un perete gol vizitat din când în când de râsete
O minge albă de tenis pe un zid la fel de alb
Râs amestecat cu pământ și iarbă verde.

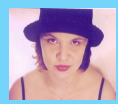

Cântec bolborosit sub voaluri de pământ

Seara își fâlfâie prin orașe steagul alb sau aproape alb
Mi-au încolțit pe limbă mușchi și alge
Cuvintele lui îmi cad la picioare
Ca o uriașă pasăre împușcată în zbor
Ca un copil uriaș împușcat în pântecul mamei

În scrumieră fumegă ecouri
Din viori cad sunete de smalt
A apus și veioza a adormit și vântul
Umbrele își scutură polenul
Păianjenii își țes pânza prin inimile verii
Și nu mai sunt ferestre nici în vis...

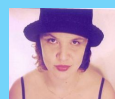
În camera obscură pe podul fără amintiri
În golul stării fără anotimp
Sub greutatea vremii incolore
Mi-ar place să-ți aud măcar tăcerea
Aș da orice să-ți mai contemplant lipsa

Iubirea nu e pentru oameni
N-a mai rămas din ea decât un stârv ciudat
Un morman de clipe mumificate
Rămase-n aer ca un nor de piatră
La ora asta obscură și târzie

Iubitul fără chip bate la ușă
Mi-aduce un buchet de fluturi morți.

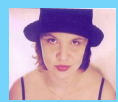

Curtea interioară

Era o grădină înconjurată de ziduri
Din loc în loc erau montate oglinzi
Unul se certa cu pământul
Altul se chinuia să acopere ploaia c-o pânză
Eu deschideam o carte în care se-auzea cum bate vântul
Mă suiam pe-un pietroi și-mi dădeam toată silința să zbor
– Alexandra susține că nu e bine să te sinucizi –
(era și ea acolo lângă mine într-una din oglinzi).

În scorburi pâlpâia un foc mocnit
fumul ieșea din ramuri
pământul fredona un cântec trist
în nori bătea un clopot
deasupra lucrurilor plutea un fel de abur
era o liniște curioasă apăsătoare
se pregătea o întâlnire înfiorată un ospăț de noapte
o nesfârșită ninsoare

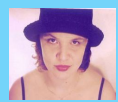

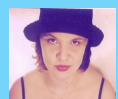
Acolo, în curtea interioară, un vânt obsedant îmi secera
gândul

o fată cădea în genunchi și se ruga oglinzii
– Alexandra susține că nu-i frumos să mori –

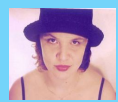
Mă spovedeam copacilor și ierbii un câine mi-era martor
mai era și în cer o oglindă cotropită de umbre...

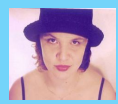
Surori de cruce

Sora zăpadă

Îmi ispășeam prizonieratul într-un castel de nisip
Așteptam oarecum absentă să se întâmple un miracol
Să vină clipa nunții și să nu mai treacă
Iar el să-mi îngâne un cântec de leagăn
Așteptam sub dangătul Crivățului
Duminica de apoi primăvara promisă

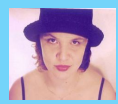
Într-un târziu adormeam ghemuită
lângă sora zăpadă

Sora tristețe

Era o zi lăptoasă venită din nord
Cerul coborâse dintr-un tablou
Soarele apunea pentru ultima oară
Pământul tremura din toate încheieturile

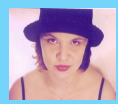
Hibernam lângă sora tristețe
Mă-ndrăgostisem de-un copac stingher crescut în valea
plângerii
Și luna răsărea din tâmpla noastră ca o floare de colț.

Sora umilință

Umilință plantă de apă, fântână cu lavă
Stea de gheață, făptură uscată,
Culoare plânsă, Nirvană bombardată
Mi-ești scrisă pe umeri pe ochi pe cuvinte

Umilință, sora mea de cruce
Îmi amestec sângele cu ea
Și totuși n-o iubesc deloc.

Poem cules la căderea serii într-o abstenență aproape totală

lui Eugen Ionescu

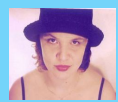
Cine știe pe unde prin ce alei răsturnate pe ce bancă de
sârmă își reazemă el prăbușirea
Cine știe în numele cui rătăcește și dă de pomană la pășări

Era o vreme când simpla adiere a vântului îl trântea la
pământ

Dar noi aveam rădăcinile bine înfipite și ne hrăneam pe
rupte din stârvul lui luminos

Acum desigur s-a întors roata sărbătorim o Era Glaciară
foarte puțini ni-l mai amintim

Și-n orice caz ca prin ceață ca prin vis ca prin fum

Cine știe pe unde prin ce gropi selenare își poartă el barba
prelungă și albă

Cine știe prin ce catacombe cerești prin ale cui subterane
Își tocește moșneagul pantofii cu toc

Eu bunăoară decupez din ziar un peisaj alegoric
Îi dau de urmă și-l urmăresc până dincolo de cuvinte

Acolo unde levitează retras în banca lui cu țeasta colcăind
de vise

Și sforăind inconfundabil cu un profund subînțeles
Se întâmplă uneori să arunce o privire din miliardele lui
de ochi

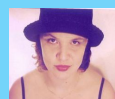
Desigur aş putea să intru în vorbă
Să facem conversație să fredonăm pe două voci un marș
funebru

Desigur aş putea să-i duc pe tavă desertul nostru cel de
toate nopțile

Pâinea plină de răni iubirea flată în stare avansată de
putrefacție

Dar mă gândesc că poate nu e el poate mi s-a părut
Cine știe pe unde pe porțile cui o fi trecut moșneagul și
s-a făcut nevăzut...

Tăcerea, ca o iubită

Tăcerea, cea de pe urmă treaptă a singurătății
Chemarea unui drum care nu duce nicăieri

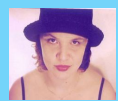
Convoaie de nori călătorind sub pământ
Tăcerea, ca o ispită a eternității

Undeva la jumătatea distanței dintre eu și tu
Barca tăcerii vâslind către un țărm abandonat
Focuri aprinse în noapte în semn de salut către stele

Tăcerea – absență, tandrețe stingheră
Îmbrățișare furată pe după gratiile visului
Dorință, murmur, apropiere îndepărtată,
Un chip fără contur
O voce care se stinge în zare

Un om tânjind după tăcere
Tăcerea ca o iubită

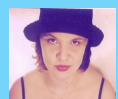
Cel mai tulburător poem
Eu sunt tu ești noi suntem...

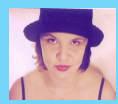
E de-ajuns să schimbăm un semn, o privire
Și se iscă furtuna
Amenințarea lacrimilor otrăvite

Gândul ne sângerează
Ni se arată neantul ca un pom lăudat
La marginea tăcerii ne luăm rămas bun
Înainte să ne fi întâlnit vreodată...

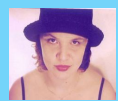
Erezii

Lost paradise

O sărbătoare stranie, singurătăți care se atrag, se resping
Gonesc una spre alta și nu se întâlnesc niciodată
Soarele e un copil născut în închisoare
Între imposibilul clipei și visul interzis
Un gardian ironic – Neantul –
Odihna e un loc de parcare pe care scrie: „rezervat“
Cuplul e o utopie
Cerul nu li se-arată decât orbilor
Alunec, aluneci
Priviri retezate tăceri spânzurate
Prin rănilor timpului se scurge tot sângele lumii
Undeva, plutind în inima lucrurilor
Spectrul somnului, chemător:
Să adorm să adormi
Somnul e craniul paradisului pierdut

Două singurătăți frângând între degete o pâine de pământ
Îmbătându-se cu vinul uitării
Delirul supraviețuirii

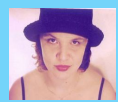
Cuvinte de piatră, cuvinte de sticlă, cuvinte de nisip,
mișcătoare

Mi-e milă.

Mă părăsesc cuvintele

O sărbătoare stranie un vis cu capul tăiat
Adam n-a mâncat măr, Adam s-a sinucis
Și-a legat șarpele de gât... s-a spânzurat!

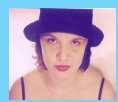
Tatuaj pe piept

La început a fost frica
Aș fi vrut s-o iau pe un alt drum mai puțin abrupt
Dar știam că nu am timp de pierdut
Că moartea e acolo lângă brațul meu stâng și mă privește
râzând
Îi auzeam chiotele stridente, numai dragostea ar fi putut
să-i închidă gura...

Mă aflam desigur la una din răscruci când ai apărut tu cu
gluga pe față

Îmbrăcat în cămășile vântului
Mă căutai c-o lampă de piatră, cu ochii întorși către
grădinile părăsite
Îmi dădeam foc cuvintelor ca să-ți pot lumina chipul

Exista între noi o trapă care ducea la cer
N-o vedeam decât eu

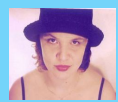

Înfulecam unul din altul dorințe neîmplinite, ne sugream
sângele melancoliei

Ar mai fi trebuit desigur ceva
Un Dumnezeu pe care să-l punem pe masă...

Dar nu aveam decât un înger muribund
Tatuat pe piept cu stigmatul tuturor spaimelor...

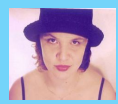
Epidemia credinței

Era o întâlnire deosebită
toți vorbeau deodată nimeni nu asculta pe nimeni
eu venisem cu calul de lemn, îi curgea argint din copită
necheza cu subînțeleș

Unul, chiar lângă mine imita glasul ploii
Altul rostea niște cuvinte mărețe (cred că vorbea după
ureche)

spunea că lumina e plină de suflete
că morții după ce învie se duc cu toții în soare
au ajuns și acolo mesagerii civilizației
au construit orașe, avioane, computere, centrale
frigorifice

mie una mi se păreau teribil de triste aceste vești
îmbucurătoare

tot nu ne-aude nimeni, tot suntem orbi și singuri
ne amăgim cu ziduri îngropate, cu animale dispărute, cu
lumina orașelor nevăzute

calului meu de lemn îi curgea argint din copită...

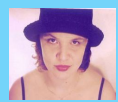
Venise și un Domn care se credea mort
își făcuse un loc între geam și perdea stătea acolo ca-n
raclă

probabil scâncea sau visa
din când în când îl auzeam cântând

mai era unul care se credea pasăre
se cățăraser pe acoperiș
și ne amenința că își dă drumul de sus dacă nu-l credem
se face nevăzut și nu se mai întoarce
iar noi, tulburați de vântul despărțirii și de presentimente
obscure

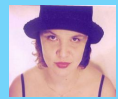
începeam să-l credem: „ce pene strălucitoare au aripile
tale“, îi spuneam
„binecuvântată fie pasărea care a clocit oul din care
te-ai ivit“...

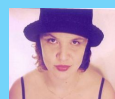
Mai venise și un ins îmbrăcat în frunze, vorbea cu un toiag
aiura printre copaci invizibili
se ducea în pădurea tăiată
intra în coliba care arsese
apoi se culca în iarba care nu mai era
vorbea cu pământul care murise
cu cerul care nu se mai vedea...

În cele din urmă se deschid ușile singure
Intră o *Fata Morgana* te invită la dans...

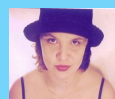
Sub Ochii Orbi ai Măritului Far

Ne-am pierdut începuturile într-o lumină tot mai
tenebroasă
Ne-am părăsit rădăcinile într-un pământ care mai nou s-a
mutat la cer
Și-alunecăm despuițați prin noaptea fără ieșire
Cu lanternele aprinse ne căutăm și nu ne găsim deși ne
călcăm pe picioare
Oglinzile îmbătrânesc în lipsa noastră

Doar Întâmplarea nu se mai întâmplă
Ne agățăm unii de alții ca înecații de nisipuri
Păcătuim la unison – n-avem ce face –
Între patru pereți viața veșnică seamănă a blestem
Primăvara se așterne peste noi ca o molimă ca un hohot
de râs

(Iubirea ar trebui să vină de sus)

Cocoloșim în pumni un bulgăre de aer
Și aruncăm cu ferestre unii în alții

Ne ciugulim din palmele roase de molii sâmburii fructelor
oprite

Cu toate astea nu putem opri căderea fructelor

Implorăm la poalele nopții câteva clipe de zi

În timp ce sub marile bolți de mesteceni

Îndrăgostiții înfulecă unul din altul

Cuprinși de un canibalism primăvărat

Tristeți miraculoase și zile fără capăt

Pe când noi, undeva la Polul Opus

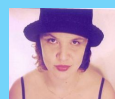
Practicăm ritualul supraviețuirii

Sub ochii orbi ai Măritului Far

Fredonând în neștire un jalnic refren:

Iubirea ar trebui să vină de sus...

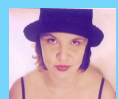

Fie-le văzduhul ușor!

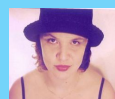
Veneau zilnic îngerii să strângă gunoiul
Să ne curețe de uri și regrete
Coborau îngerii cu aripi de morfină
Îmbrăcați în alb
La capul paturilor noastre de spital
Și ne făceau injecții – 90% iluzie 10% plăceri
Servite *à la carte*
Ne dădeau să înghițim cuvinte întregi
Ni la băgau pe gât cu forța
Cuvinte molipsitoare oarecum cunoscute
Printre care nume de sfinți
Nume de povești nume de droguri...

În cele din urmă aceiași îngeri se grăbeau
Să rostească formulele ieșirii din somn.
Ca nu cumva să adoarmă înaintea noastră
Căci dacă ar fi după noi nu ne-am mai trezi niciodată
Iar ei, sărmanii îngeri ar șoma
Sau ar cerși
La ușile ospiciului

Și vai de capul lor de îngeri
Căci nu le-ar fi văzduhul
Chiar atât de ușor
Pe cât ne e nouă în somn
Țărâna de ușoară!

Poeme sinucigașe

Mă las târâtă de disperare într-un loc în care nu mai există
nici prezent nici viitor, ci doar o zbatere nesfârșită

O ființă se îneacă în mine cineva se tânguie și țipă

Sunt copilul orfan al soarelui rătăcind în beznă undeva

între cer și pământ

Îmi privesc moartea în ochi și o găsesc încântătoare

Aș vrea să mă adăpostesc în brațele ei să mă ocrotească

Nu mai știu cine sunt și ce vreau de fapt de la mine

Înot o vreme printre cuvinte

Până mă îneacă în lumina lor fără maluri

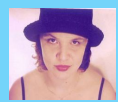
Ce singurătate să nu mai știi cine ești și să continui să fii...

Din zăpada somnului cad stele și mă trezesc sub cea mai
tristă dintre ele

Plutesc pe-o scândură într-un ocean de nebunie. Numai de
n-ar începe furtuna

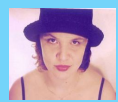
Am fost Ofelia și am aflat ce gust are carnea făgăduinței

Ce dără lasă pe pământ brațul sângerând al dorinței

La capătul alergării în genunchi
Mă așez pe-o scândură la malul timpului și rumez amintiri
Îmi clocesc oul de aur al trecutului
Din care-ar vrea să zboare o pasăre de scrum...

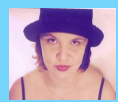

Copilul cu capul de piatră

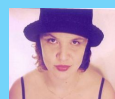
Copilul cu capul de piatră
Ciocănea în zid spunând tuturor: zidul asta e o poartă
Odată și odată tot o să se deschidă
Zidul ăsta face pe zidul
Dar eu văd clanța și zăvorul
Eu știu ce se-ascunde în zid
Numai pietrele știu ce se ascunde în piatră
Zeul pietrelor a fost milostiv
Nu ne-a încredințat cuvântul
Pietrele nu vorbesc
Comunică doar telepatic

Copilul cu capul de piatră
Bătea în zid ritmat și răbdător
Ca-ntr-o tobă
Prin care sunetul răsuna înăuntru
Tot așteptând să se deschidă zidul
Pe care i l-a scos în cale
Dumnezeul lui mut.

Adulter

Nu te puteam atinge nu te putem avea
Ca-ntr-un mormânt erai zidit de viu în inima mea
Chemam la mine seara mă dezbrăcam în șoaptă
Și în absența ta făceam dragoste cu amurgul...

Recviem

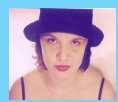
Ne îndopăm cu minciuni ca să putem supraviețui iubirilor
noastre neîmplinite

Viața e exact așa cum nu trebuie să fie viața
Atâta speranță și neliniște se mistuie în noi până se prefac
într-un pumn de cenușă

Lumea o o sală de așteptare în care singura realitate
suportabilă e irealitatea

La ce bun să visez sprijinindu-te de un morman de gunoi
îndopându-te cu el până nu-l mai vezi
până nu-i mai percepi duhoarea
până îți paralizează simțurile
ca să poți visa mai bine?!

Dorințele ni se înfig în suflete
Ca niște plante carnivore

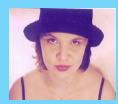
Ne destrămăm în miresmele lor inumane
nedrept de frumoase

măcar de-am putea muri odată cu iubirile noastre
visul își bate joc de noi, ne întinde capcane
ni se arată în amintire ca o fantomă a fericirii
nostalgiile ne hărțuiesc cad în rafale
ca o ploaie rece de toamnă peste inimile noastre
devastate

Atunci se adună undeva într-un punct al ființei
O lacrimă uriașă pe care n-o putem plânge

Și dacă am plânge-o s-ar preface în noroi
Și-am lua-o de la capăt încredințându-ne altui vis
Înveliți într-un morman de gunoi ca-ntr-o pătură caldă.

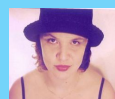

Labirintul

M-am pomenit deodată în plin aeroport
un fel de hală cu pereți de sticlă
câțiva cunoscuți mișunau prin obscuritatea amiezii
se holbau încruntând din spâncene – nu mă recunoșteau
pesemne se fereau de mine, îmi ascundeau ceva...

Cum de nu înțelegeți
întotdeauna
e mai ușor
de suportat
un adevăr
insuportabil

de ce-mi rânjiți în nas cu pliscurile voastre cenușii
de ce vă tot hliziți și mă aplaudați din coate
de ce jucați biliard cu pupilele mele
cu zilele mele

îngăimam eu haotic

în timp ce stewardesa îți făcea vânt pe scară
și mă avertiza amabil:

„pe treptele astea nu poți urca decât singură
fiecare cu cerul lui, domnișoară!“

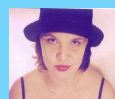
– lăsați-mă să plec cu el, răcneam

mă gândeam să adorm lipită de umărul lui ca la singura
fericire posibilă
mă vedeam oriunde, oricând, legată de gleznelor lui cu un
lacăt de plumb

stewardesa mă reținea încurcată: „nu vezi? nici nu te
recunoaște“

și mă întorceam în hala părăsită
fredonând oarecum muzical
poate că ați avut dreptate
poate că nu întotdeauna
e mai ușor de suportat
un adevăr insuportabil...

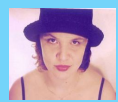
Fantome de piatră

Erau toți: Othello, Desdemona, Hamlet și Ofelia,
Romeo, Julieta

Ne-nconjurau cu priviri hipnotice, calde.
Fantome de piatră
Păzindu-ne sărutul ca un gard
De sârmă ghimpată

Trăiam ceea ce nu se vedea
Moartea ne ținea cu duioșie de mână
Și pulsul ei era insuportabil

Stai ghemuit la tâmpla mea ca un pistol
Șarpele gândului tău sângerează
Cuta cerului gol ne visează
Te port în vârful buzelor ca pe-un cuvânt
Dar nu îndrăznesc să-l rostesc
Ai dreptate, „*I'm the white fox completely lost
In the fields of your savageness*“

Lumina tâșnește din palmele noastre
Imaculată, neexplorată, vizibilă
– O să muriți amândoi înghețați în Arctica Făgăduinței
Ni se șoptește din spate, dar
Noi oricum nu mai aveam ce face cu viața asta
Facem din ea poezie

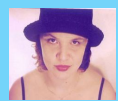
Dragul meu, lasă-ți umbra să cadă peste buzele mele
Atinge-mă, fugi, trântește porțile, zidește-mă
Adormi. Fă orice. Numai nu mă lăsa să vorbesc

Rămășițe ale furiei arse legănând corăbii de fum

Copacul memoriei ne-a fost retezat de la rădăcină
Așchii din trunchiul tăiat ni se înfig în inimă
Ni se preling pe pământul pustiu cuvintele însângerate
În limba absurdă a copiilor
Nu mă lăsa să vorbesc

Mirarea ta mă răzbună pentru liniștea spartă
Brațe ieșind de sub dărâmăturile zilelor
Se-agață cu toată puterea de aerul supt în cearcăne imense
Numai palmele noastre se-ating între ele și dor

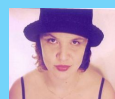

Cum nu știți? le strig celor din piețe din catedrale din
peșteri

Cand moare poetul stelele țipă de frig
Îngheață și el le ocolește blând ca un navigator prin ger
Ca o flacăra de curând suită pe cer.

Solilocvii

Sigur că timpul vindecă dar mai întâi îmbolnăvește
Filosofăm pe întuneric aprindem chibrituri, avem impresia că lumina e în
mâinile noastre

Dar când se termină chibriturile unde mai e lumina?

Nu e nimic pur în nefericirea omenească. Arătăm și ne comportăm abject
când suferim.

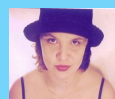
Există undeva o grotă în care locuim eu și mama. E foarte frig acolo și
întuneric și ne strângem una pe alta în brațe ca să ne încălzim.

Credem că avem puterea, că nimic nu ne mai poate sta în cale și dintr-
odată lumea se răstoarnă și ne pomenim, o clipă mai târziu, striviți sub
dărâmturile ei, după ce crezusem că-i suntem stăpâni.

Locuim pe fundul unei mări secate în sufletele noastre sunt îngropate ve-
chile naufragii

Suntem pruncii morți din pântecul viselor

Lumea ne ține în dinți și ne mestecă lent
Ne amestecă unii cu alții

Până nu mai știm cine suntem

Aștept să vină să mă culeagă cineva din copacul ăsta de suflete
Să-și astâmpere foamea cu mine
Și să-mi îngroape sâmburele în pământul făgăduinței...
Nu va veni nimeni desigur
Sunt mărunțel tăiat pe jumătate din care curge sângele melancoliei
Transparent și lucid.

Icoană insipidă incoloră inodoră
Viața e foarte discretă
N-o vezi când curge.
Oamenii trec, oglinzile rămân

Am 1974 de ani. E vară.

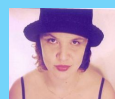
Liniștea e o nimfă pe care n-o strângem în brațe decât împreună cu spaima.

Concerte date sub pământ viață de noapte discretă
Muzică ultravioletă...

Timpul ne sugerează sufletele cu milioane de guri nevăzute
Amintirile nu ne mai recunosc
Din când în când vin îngerii cu aripi de morfină să ne măture umbrele...

Sunt o bucată de lumină, particip la facerea zilei.

Există tăceri pe care nu le poți trăi decât în săli de spectacol uriașe și goale
ca un scurt exercițiu de obișnuință cu moartea.

Nu fericirea, ci presimțirea ei, viitorul acela ce nu se va petrece
Promisiunea de viață, speranța fără trup, lumina pe care n-o vedem
Decât netrăind-o...

Doar nostalgia are nevoie de noi, ne cere ajutor ca un îneecat și când colo
ea ne salvează!

Pământul e mai ușor ca tine aerule începi să strigi – și lumea se răstoarnă.

Stau în atingere cu toate drumurile lumii, sunt singură în sala de așteptare
și îmi dau toată silința să visez ceva realizabil.

Eu sunt trenul pe care îl aștept eu sunt șina eu sunt gara eu sunt sala de
așteptare.

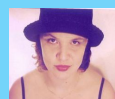
Adevăratul adversar al vieții e plictiseala, indiferența tranșelor neutre.

Uciagașul e călăul unui singur om. Victima e călăul lumii.

Puținele clipe de seninătate ni le extragem din ispita de a crede că realitatea
nu e ireală.

Nu-mi jupuiți sufletul de piele
Nu-mi ciopârțiți gândurile
Nu-mi frângeți oasele visului

Nu-mi sfâșiați rochia albă a mirării
Nu faceți din mine o sperietoare de îngeri
Pe motiv că-i credeți ciori!

Oameni acoperiți cu mușchi verde îi întreb unde-i nordul și îmi arată mu-
curi de țigară, ceștile goale, fumul care se împrăstie fără țintă...

La loteria pietrelor am câștigat doi munți.

O clipă dansăm fără spaimă, somnoros, în brațele vântului.

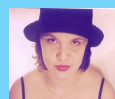
Ne ajutau să fugim. Ne dădeau drumul din închisoare înainte de termen și
ne suiau pe acoperișuri: sunteți liberi, singuri cu cerul. De-aici nimeni
nu vă mai ia, de-aici nimeni nu vă dă brânci, sunteți liberi. Faceți ce
vreți!

Rime nocturne

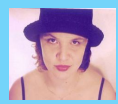
Zăpadă de porumb

Macondo suferă de toamnă timpurie
Pe străzi se vând afișe cu saltimbanci de plumb
Columbia a-ngălbenit de vie
De șapte zile ninge cu boabe de porumb

Din zid țâșnesc afișe cu vrăjitori celebri
Ce-și împletesc în barbă hățiturile serii
Oase de-asfalt se-colăcesc ca șerpii
Străzile plâng în cimitirul verii

Duhnește-a toamnă timpul a mlaștină ce crește
Casele se sufocă sub mîlul de porumb
E-așa de multă hrană și-așa puțină foame
E-atât de ieftin somnul și visu-atât de scump

S-a copt degrabă trupul scheletic al dorinței
S-a ridicat la ceruri lanul întins din gând
Și-acuma viscolește vrajba făgăduinței
De-a fi-n Macondo raiul pe pământ.

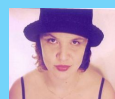

Natură moartă cu poem

Valuri de vin au adormit lumina
Blândetea zilei moțăie prin ganguri
Poemelor mai vechi le-am tras cortina
Și-acum se leagănă pieziș prin ștreanguri

Gânduri mucegăite trec prin casă
Cu goale tăvi în mână ca la un bâlci secret
Iar eu vopsesc cuvinte-n metafore de rasă
Și cu veninul lunii le ung pe rând, discret

Azi n-am să scriu azi n-am să mă mai cațăr
Pe scara vorbelor până-amețesc de frică
Stiloul e prea rece ca să pară
O lumânare-n mâna asta mică...

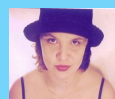
Elegie

Suavă transă, trupul ca de vânt
Îți bate gândul meu în tâmplă
Eu stau aici, tăcerea mea-i cu tine
Versul pe care-l scrii mi se întâmplă

Liniștea noastră ruptă din cuvânt
Copaci ghitară, ramuri care sună
Cutremurul zăpezilor cărunt
Ne ia pe amândoi de mână

În amintire verdele e sfânt
Tristețea ierbii picură tămâie
Noaptea îți scrie chipul rând cu rând
Și mi-l trimite mie pe hârtie

E-un țărnm în care ești în care sunt
Stăm goi într-un cearceaf de poezie
S-a spart și labirintul din cuvânt
Iar negura din jur e tot mai vie

Bat clopote în ziduri, în pământ
Lemnele cântă-n foc despre-un poem
Pe care tu îl scrii și eu îl gem
Pe care tu îl naști eu îl descânt

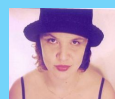
Cu mâinile întinse, cu frigul pe genunchi
Cumva stăm despărțiți de-un pod de umbre
Cerul ne vede sub același unghi
Uimirile ne sunt la fel de scumpe

Lacăt pe gura mea numele tău
Inel la mâna ta al meu surâs
Și timpul hărțuit de-atâta rău
Migrând spre răsărit de la apus

Era o vreme tulbure și vie
Lumina se împrăștiată mereu
Gândurile-și schimbau rapid veșmântul
Doar sufletul ne cântărea mai greu.

Însă un zeu gelos ne-a-nstrăinat
Iubirea noastră alunecă-n declin
E ca un pat de ceață exilat
În încăperea unui alt destin

În nopțile golite de patimi și de îngeri
Vedenii de o clipă se risipesc în aer
Au gustul tău, le-alung, le chem din nou
Ard până uit de mine în eter

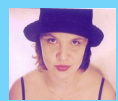
Uimirile, durerile, tăcerea, ca un strigoi
Se-adună în chipul tău de-atunci
Ca-ntr-un delir tomnatic înfiorat de brumă
Minunile împușcate cad pe brânci...

De-ar fi să simt din nou ce ne-a fost dat
N-aș mai putea iubi decât murind
Căci ori de câte ori mi-e dat să simt
Mi-apare chipul tău amar, pălind

Privirea ta încercănată, gri
Tăind lumina ca un fulger rece
Și dorul țintuit printre stafii
Ceasuri bătând iubirea care trece...

Dacă ar fi să-mi fac un nod în palmă
Din liniile vieții ce mă leagă
De soarta ta în care zac întregă
Și să tai nodul cu-a uitării lamă

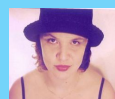

Aș merge drept bătând pasul pe loc
Fără să știu ce ce vreau sau ce aștept
Simțind în pumn un ghimpe greu de foc
Un gol amețior undeva-n piept

Înfiorându-mi vina ce o port
C-am vrut să-mi curăț palma de cuvinte
S-ating cu ea nescrisă și cuminte
Încă febril, obrazul tău de mort.

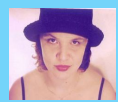
Arcul și umbra

M-am săturat să plimb în cărucioare
Copiii invalizi ai întâmplării
Să m-oglesc în ziduri să plâng pe calendare
Să ciugulesc din palma renunțării

M-am săturat să mor în fiecare zi
La ceasul când apune luna
Când visul rupt mă smulge dintre vii
Și gândul îmi întinde mătrăguna

M-am săturat să fiu o moară-n cer
Ce macină făină-n versuri albe
Din grâul ploii strâns în snopi de fier
Și-ncins la gâtul lumii ca un șarpe

M-am săturat să-mi car în ochi complicități
Părinții de lumină, tovarășii de țipăt
Cu care trec înot vârtejurile fricii
Pe care însă atât de rar îi văd

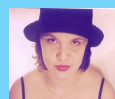

M-am săturat să-mi tot întind pe pâine
Licoarea zilei și să mușc în silă
Să bat acum la ușile de mâine
Și mâine să mă-agăț de-acum cu milă

M-am săturat s-alerg prin catedrale
Ca să prind stele cu picior de lemn
Aș vrea să dau cumva de-un arc în cale
De-un măr, de o săgeată și de-un semn

Apoi să-mi sprijin umbra de-un copac
Să-ncordez strașnic mâna și să trag.

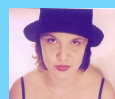

Vânătoarea de himere

Plecat-au căruțașii pe urmele averii
Cu cioburi de nădejde și-un colier de brumă
Cu suflete bătute-n bancnote mari de humă
Pe-un drum marcat cu focuri aprinse de vedenii

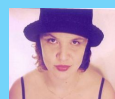
Strigoi de ciocolată cu ochii de nectar
Păsări cu aripi smulse din care curge argint
Fruite filosofale cu sâmbure de jar
Care dispar îndată ce mâna și-o întind

Care se fac cenușă în urma lor pe drumul
Cernit cu praf de aur ce le-a intrat în ochi
Și s-a făcut nisip, iar ei sunt tot mai orbi:
Nu văd plângând lumina cu galbeni mari cât pumnul...

Peisaj cu oglinzi

Mă uit la apă, vântul mișcă lumea
Cumva e primăvară și e bine
Nălucile, copacii se ridică
Mă uit în apă și te văd pe tine
Oglinzile-au murit, noi am rămas
Cumva e toamnă și cumva e rece
În nori sau și mai sus a stat un ceas
Noi doi stăm nemișcați, pământul trece.

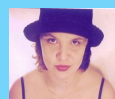

Mareele sihastre

Când profanați de clipe cărând în cărcă vântul
ni se sfărâmă cerul în palmele de plumb
se-ntâmplă să ne strige prin rănilile uscate
mareele sihastre scornite de amurg

prin vis se scurge ploaia din ochii noștri goi
și așteptăm sfârșitul cu ușile crăpate
săpând sub pielea nopții un labirint de soi
(ne iau în brațe tainic lucruri demult uitate)

pesemne-și amintește de noi vreo feerie
când nenăscuți sau morți, bolnavi, răniți sau teferi
ne învelim cu toții în pături de noroi
sperând ca dragostea să ne preschimbe-n nuferi...

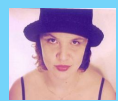

În palatul regelui mort

În palatul regelui mort să fugim
Să ne spună pe numele nostru cel vechi
Să ne șuiere demonii nopții-n urechi
Prin colina de vis cumpătată
Vorbe reci, vineții, încâlcite de-ngheț
Rugăciuni pentru ce-a mai rămas
Din libertatea noastră capturată

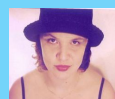
Să zâmbim la năluci să le facem cu mâna
Ca la chipul cuminte din apă
Să vedem câta vrajă mai poată să încapă
Printre nervii abrupti și fățarnici

Nu mă-ndoiesc că-n grabă îmbrățișăm sfârșitul
Cu viețuiri străine ce-n suflet ni se înfig
Când invers ne posedă răscumpărat înaltul
Purtăm noi toată vina că ni se face frig?
Că măsurăm osânda-n deșertul vreunui port?

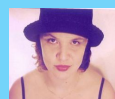
Să fugim să ne-ascundem iar unul în altul
Ca-n palatul regelui mort.

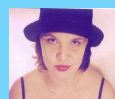
Solveig (*glossa*)

Solveig sora mea de moarte
Plâng cu lacrimi de zăpadă
Rugul timpului mă arde
Am să-ți scriu cu ochii-nchiși
Și cu mâna strâns legată
Strâns în pumni o să-ți țin frica
O să-ți duc în dinți tăcerea
O să-ți port în pântec taina
O să-ți simt în tâmples vrea
Tu ești vie printre morți
Tu veghezi părând pierdută
Rătăcită printre sorți
Solveig, sora mea cea mică
Tu îmi treci c-o lampă-n mână
Prin pereții amintirii
Tu îmi coși cu plânsul tău
Trena ruptă a iubirii
Solveig, tandră vrăjitoare

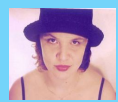
Sora mea de peste lume
Strălucind de suferință
Tu, femeie așteptare
Poartă-mi trupul gol al vocii
Dezbrăcată de cuvinte
Solveig crucea mea senină
Sora mea din depărtare
Mă leg la ochi cu părul tău
Să nu se vadă cât mă doare
Să nu se vadă cât mă doare
Mă leg la ochi cu părul tau
Sora mea din depărtare
Solveig, crucea mea senină
Dezbrăcată de cuvinte
Poartă-mi trupul gol al vocii
Tu, femeie așteptare
Strălucind de suferință
Sora mea de peste lume
Solveig, tandră vrăjitoare
Trena ruptă a iubirii
Tu îmi coși cu plânsul tău
Prin pereții amintirii
Tu îmi treci c-o lampă-n mână
Solveig sora mea cea mică

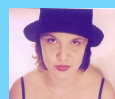
Rătăcită printre sorți
Tu veghezi părând pierdută
Tu ești vie printre morți
O să-ți simt în tâmpile vrerea
O să-ți port în pântec taina
O să-ți duc în dinți tăcerea
Strâns în pumni o să-ți țin frica
Și cu mâna strâns legată
Am să-ți scriu cu ochii-nchiși
Rugul timpului mă arde
Plâng cu lacrimi de zăpadă
Solveig sora mea de moarte...

Catharsis

Te văd parcă întâia oară
Mă lepăd de amintiri
Îmi spăl sufletul cu apă de ploaie
Ne vom întâlni și peste o mie de ani
În aceeași odaie
Bântuiți de-aceiași vis năprasnic
Hărțuiți de aceeași sete nebună
Chiar dacă vom purta alte chipuri
Și-n noapte va luci o altă lună
Sau vom avea de achitat o altă plată
Ne vom vedea ne vom iubi și-atunci
Tot pentru ultima și prima dată.

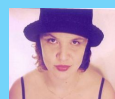
Natură moartă cu o tablă de șah

Ne urmăreau pașii turnului ca un ochi
În care înfrigerat dansa o regină
Fără muzică fără față fără lumină

Era o atingere soră cu lacrima
Între nebun și calul alergând
Răvășiți, căutau aceeași ieșire
Confuzia, drama din gând

Peste tabla de șah mâinile noastre lovindu-se
Ca niște nori care pregătesc ploaia
Pionii măsurau stropii tăcerii
Și ni-i vărsau cu blândețe în minte
Ursitoarele umbrei se adăposteau în cuvinte

Acolo unde nisipul reflectă orașe
Și sorii răsar sub pământ
Mâinile noastre ridică
Faraonul fugit din mormânt
Acolo e loc foarte puțin

Și fântânile-s oarbe
Acolo albul și negrul adorm
În gura care le soarbe

Ne urmăream unul pe altul ca niște ochi
Pe aceeași anemică frunte
Ca și cum partida de șah s-ar fi arcuit
Peste noi ca o punte

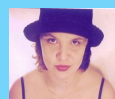
Regina dansa, faraonul era încoronat
În fața ștreangului lumii
Și calul fugea disperat
Pe marginea lunii

Ce pierzi
Ce câștigi

Ce strig
Ce aștept

Umbra ta îmi bate în piept.

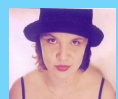
Cântec de lebedă

Mi-e dor de cei care eram atunci
mi-e silă și mi-e ciudă și mi-e milă
de mlaștina care îmi umple gândul
de inima ce-mi e tot mai sterilă

Era în noi o muzică aparte
Aceleași sunete. Când grave când absurde
am și uitat cum e să simți un cântec
acum ni-s sufletele tare surde

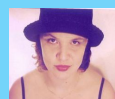
E undeva o farsă un blestem
poate că muzica nici nu există
poate c-am inventat-o noi de teamă
să nu fii așa singur, să nu fiu așa tristă

Am scris cu mâna ta pe țărniș
un epitaf, o frază de-ncheiere
un cânt de lebedă pe care l-a șters marea
în el stătea puțina mea putere

Mi-e dor de cei care eram atunci
de preatârziul clipei noastre rare
de sângele privirii noastre, dus
de rana care azi nu ne mai doare.

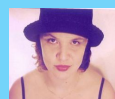
Ninsoare de suflet

Uneori mă cuprinde un dor de zăpadă
Mă izbește tăcerea-n obrazul sedus
De un alb hibernal explodând în cascadă
Mă visez alergând sub un cer descompus

Nostalgii fără nume limpeзите de-nghet
Se izbesc rând pe rând de fereastra deschisă
Ca un ochi măsurând libertatea admisă
Într-o stare de alb, într-un viscol de preț

Cine umblă prin mine, cine tulbură-odăi
Încuiate în strana omătului vechi
Cine ești de-mi arunci neîncetat în urechi
Glasul meu de demult, risipit printre văi?

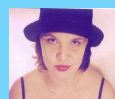
Noi nu suntem doi. În tine m-ascund
Ca-n peștera-n care doar visul rămâne
Nici vântul, ceasornicul orei bătrâne
Nu tulbură pulsul acestui străfund

Poruncă târzie să ningă-n derută
Pinguini uriași printre noi dănțuind
Mai salvăm câte-un bob din pierdutul argint
Dintr-un cântec uitat dintr-o lege avută

Se închide fereastra, se petrece-o rocadă
Prin noapte se-aud doar melcii ninsorii
Cum se retrag zdrobiți înapoi în cochilii
Uneori mă cuprinde un dor de zăpadă. . .

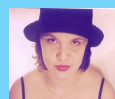
Păcatul lui Adam

Tu experimentezi estetica durerii
Trăiești doar în dorință în abis
Cerșind, cu mâini întinse în neant
Utilizându-le doar uneori, la scris

În timp ce ți le caut, disperată
Prin praf, prin somn, prin gândurile vechi
Și printre toate celelalte mâini
Care se regăsesc perechi – perechi

Tu stai ascuns, dai ochii peste cap
Imaginând o suferință castă
Visând cu-nflăcărare un vis al nimănui
Într-un decor de-o nepăsare vastă

Tu vrei ca în limanul depărtării
De nepătruns și tăinuit să-mi fii
Să-mi pari mai necesar decât lumina
Mai dincolo de noapte și de zi

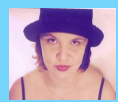

Și-ai vrea, ca pe sub voalul depărtării
Să-ți pot hrăni trufia cu nopți mumificate
Ești crocodilul care plânge-ntruna
De ciuda ne-mplinirii simulate

Eu vreau să nu mai vreau nimic
Mi te arăți la limita orbirii
Și printre înțelesuri sfărâmate
În zațul din paharul amintirii

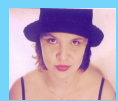
Erupi din când în când pe nesimțite
Din craterul iubirii mele stinse
Se-ntoarce-atunci clepsidra unor doruri
De-zăpezite clipe neatinse...

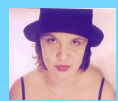
Ultimul cuvânt

Ți-am făcut un altar din clipele mele
Te-am legănat în sângele meu
Ți-am scris numele pe piatra mea de mormânt
E prea târziu acum să te mai pierd
Ești singura mea rugăciune
Singurul meu poem
Numele tău va fi ultimul meu cuvânt.

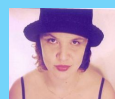
Ursită

Val sorbindu-se pe sine
spintecat de două ori
Gură care-și mușcă foamea,
cearcăn ce veghează focul
Absorbind întunecimea
din oglinda-n care plângem
Singuri, rupti în două însă
Ne petrecem toți sorocul. . . .

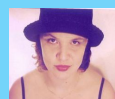
Eclipsa

Case se scutură de ziduri
Cuvintele de nimbul vocii
Pe cer lumina face riduri
Eu nu mă văd tu nu te vezi
Secure sfâșiind secure
Și râdem cast unul de altul
Orfani de frunze și de fluturi
Ca doi copaci într-o pădure
Ca două pașnice oglinzi
Mimându-și stinsele săruturi.

Rugăciune păgână

Purificare lângă somn
În contemplarea așteptării
În cerul mirosind a fum
În clipele incinerate
Amar de libere acum
Să mă cobor să mă las dusă
Așa cum insula plutește
Șovăitoare, fără drum
În focul vechi să mă preling
Cu trupul limpede, păgân
Încet, adulmecând seninul
Să simt orbind cum îmi revin
Cum urc din nou, ca o poruncă
În liniștea din zori, amin.

Ilinca Bernea

Ilinca Bernea (Ilinca Mihaela Dobrescu) s-a născut la 21 iulie 1974, în București

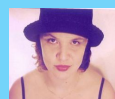
studii: „Colegiul Național Sfântul Sava“ din București (1988–1992); Universitatea de Arte Teatrale și Cinematografice „I. L. Caragiale“ din București (regie 1992–1996, diplomă de licență 1996)

regizoare de teatru:

stagiunea 1994–1995: regia spectacolului-examen „Setea și foamea“ de Eugène Ionesco (Teatrul *Odeon*, București, scena POD)

stagiunea 1995–1996: fragmente de spectacol (regie, scenografie): „Cum vă place“ de William Shakespeare (Teatrul *Odeon*, scena POD)

stagiunea 1997–1998: regia spectacolului „Cu ușile închise“ de Jean-Paul Sartre (Teatrul „Maria Filloti“ Brăila; turneu: Teatrul *Odeon*, Sala Majestic, în octombrie 1997)

activități didactice și de cercetare: asistentă universitară la Facultatea de Sociologie și Asistență Socială din București; studii de doctorat (din ianuarie 2001) la Institutul de Psihologie „Mihail Ralea“ al Academiei Române; cercetare curentă (studii de gen) la Institutul de Științe Sociale și Politice din București

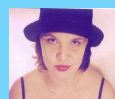
scriitoare (poezie, proză scurtă, roman, dramaturgie originală și dramatizări, scenarii de teatru și film, eseuri), traducătoare, redactoare (emisiuni de informație culturală TV, publicații electronice)

publicații:

în *periodice* (poezie, proză, eseuri, critică de teatru): *Contrapunct* (debut cu poezie: 1990), *România literară* (poezie: 1991–1997), *Scena* (critică de teatru) etc.; *e-texte*: *Ignoranții, manifest al poeziei libere*, în: **Cartea virtuală – 50 de volume: literatură română contemporană**, NOESIS, București 2001 [DATA CD]; în *volume*: **Legile hazardului** (versuri), CARTEA ROMÂNEASCĂ, București 1997, **Poeme în mi bemol major** (versuri), LITERNET, București 2002, **Iubiri în cămașă de forță** (nuvele), CARTEA ROMÂNEASCĂ, București 2003, **Piatra erotică** (versuri), VINEA, București 2003

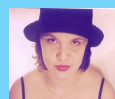
premiu literare: premiu pentru poezie (Ministerul Culturii, București 1997); laureată a premiilor ONC, secțiunea *Sinopsis* (scenariu de film: iulie 2000)

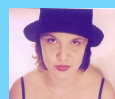

Cuprins

Măștile adevărului	7
Înmormântarea	8
Poemele pe care mi le spune vântul	9
Un manuscris găsit sub ghețuri	11
Balada unui câine mort	13
Măștile adevărului	16
Ritualul Dezghețului	18
Stană de piatră	20
<i>Another dream</i>	21
Neîntâmpatele vieți	22
Mi-e frică de oglinzi	24
Dreptul la durere	25
Un portret al tristeții	26
Cenușa	27
Piatra erotică	29
Duhul Iernii	30
Pustnicul	33

Fenomen aleatoriu	34
Fluturile de noapte	36
Baba-Oarba	37
<i>Summer time blues</i>	41
<i>Winter night blues</i>	44
Fum de țigară	46
Incantație în vremea ploilor	47
Cine	48
Blândețea pașilor tăi	49
Clepsidra lumii	52
Acolo unde se prăbușesc zidurile	53
Rugă fără har	54
Țara oglinzilor strâmbe	55
Casa din deal	58
Răgaz	59
Margine de seară	60
Acolo unde se topesc sufletele	62
Celula răbdării	63
Picnicul pe zăpadă	64
<i>Etcaetera</i>	65
Numărul pășarilor	66
Spitalul fără ferestre fără ieșire	68
Agonii și fantasme	71
Întâlnirea	72
Febra	75
<i>Corrida</i>	77
Saltimbancii răbdării	78
Bufon de curte	79

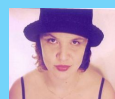
În temnițele amintirii	81
Lecția de jazz	82
Undeva în viscol	84
Oasele de piatră	85
UDU	86
Sângele casei	88
La podul cu râsete	89
Cântec bolborosit sub voaluri de pământ	90
Curtea interioară	92

Surori de cruce **95**

Sora zăpadă	96
Sora tristețe	97
Sora umilință	98
Poem cules la căderea serii într-o abstenență aproape totală	99
Tăcerea, ca o iubită	101

Erezii **103**

<i>Lost paradise</i>	104
Tatuaș pe piept	106
Epidemia credinței	108
<i>Fata Morgana</i>	111
Febra uitării	113
Sub Ochii Orbi ai Măritului Far	114
Fie-le văzduhul ușor!	116
Poeme sinucigașe	118
Copilul cu capul de piatră	120
Adulter	121
Recviem	122
Labirintul	124

Fantome de piatră	127
Solilocvii	130

Rime nocturne 135

Zăpadă de porumb	136
Natură moartă cu poem	137
Elegie	138
Arcul și umbra	142
Vânătoarea de himere	144
Peisaj cu oglinzi	145
Marele sihastre	146
În palatul regelui mort	147
Solveig (<i>glossa</i>)	149
<i>Catharsis</i>	152
Natură moartă cu o tablă de șah	153
Cântec de lebădă	155
Ninsoare de suflet	157
Păcatul lui Adam	159
Ultimul cuvânt	161
Ursită	162
Eclipsa	163
Rugăciune păgână	164

Ilinca Bernea 165

